

[Stærmosse.]

mændenes Kaar i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag; der bliver ganske givet en senere Løjlighed. Jeg vil med megen Glæde paa min Gruppes Vegne give Tilslutning til Lovforslaget, og jeg vil spørge den højtærede Handelsminister, om han ikke kunde give Tinget Løfte om, at de øvrige Lovforslag til Forbedring af Søfolkernes Kaar vil blive fremmet mest muligt og meget hurtigt vil blive forelagt dette høje Ting til Beslutning. I øvrigt er det jo, som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom paa, saaledes, at det er begrænset, hvad Lovgivningsmagten kan gøre for at forbedre Vilkaarene inden for Sømandsstanden, thi saadan som Søfartsindustrien er organiseret, er den i meget høj Grad betinget af internationale Forhold. Derfor vil jeg gerne slutte med det, jeg allerede har udtalt, et Ønske om, at Søfolkernes internationale Organisationer maa udbygges meget stærkt i den kommende Tid, saa de søfarende selv faar et stærkt og velegnet Instrument og Redskab til den Forbedring af deres Kaar, som de saa haardt trænger til.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Fibiger): Jeg takker de ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg har kun ganske faa Bemærkninger at gøre til de Ting, der er sagt.

Til det ærede Medlem Hr. Elgaard vil jeg gerne sige, at naar det i Lovforslaget er fastsat, at man inden den 1. Maj 1947 skal melde sig til dansk Konsul med Begæring om Hjemrejse, saa er dette i Samklang med den norske og belgiske Lov, hvor man sætter en Frist paa 2 Aar; men skulde Krigen med Japan trække noget længere ud, saa er det klart, at det er et Spørgsmaal, man kan tage op. Det er ikke Meningen, at de paagældene skal blive ringere stillet af den Grund.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen spurgte, hvorfor man ikke deler Udgifterne mellem Staten og Skibsrederne, saaledes som de har gjort det i Norge. Jeg kan sige, at for Norges Vedkommende vidste man paa det Tidspunkt, da den provisoriske Regering i Londen udformede Loven, hvordan de norske Redere var stillet, hvor meget Skibsfarten havde indsejlet. Det havde de Klarhed over der — i Virkeligheden var det vel egentlig en Statspulje derovre —, hvorimod vi her endnu ikke paa dette Tidspunkt ved, hvad vi faar for Skibene, eller hvordan Skibsfarten i det hele taget er stillet. Da jeg har ønsket en hurtig Ordning af det fore-

liggende Spørgsmaal, har det under disse Omstændigheder forekommet mig naturligt, at man lader Staten udrede Bekostningen ved Sømændenes Ferie og Hjemrejse.

Det ærede Medlem Hr. Stærmosse spurgte, om de andre Lovforslag om Hjælp til Sømændene snart vilde fremkomme. Jeg kan oplyse, at der arbejdes med dem, og jeg haaber, at det ikke skal vare saa længe, inden de kommer.

Ellers har Spørgsmaalene indskrænket sig til at angaa § 3. Til det ærede Medlem Hr. Horn og det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen vil jeg gerne sige, at det Spørgsmaal forstaar jeg godt kan komme frem. Bestemmelsen gaar ud paa, at hvis de paagældende kan faa Hyre, saa tager de Hyre, medens andre, der ikke kan faa Hyre, kommer hjem uden at bestille noget paa Rejsen. Det er den samme Bestemmelse, som man har i Sømandslovens § 42; det burde maaske have staaet i Bemærkningerne til Lovforslagets § 3, hvor der henvises til Sømandslovens § 28. Men i Sømandslovens § 42 er der, som sagt, den samme Bestemmelse, og hvis man vil lægge Mærke til det, er der ogsaa de samme Bestemmelser i den norske provisoriske Anordning af 21. Juli 1944, som tager Sigte paa det samme Forhold. Forholdet er nemlig det, at hvis Søfolk har Hyre, sejler de jo hjem til Havn og bliver selvfølgelig ikke afmønstret, før de kommer hjem, og derfor kommer Spørgsmaalet kun frem med Hensyn til de Sømænd, der ikke har Hyre og skal hjemsendes. For deres Vedkommende er det da saadan, at Konsulen ikke kan sige til en enkelt Sømænd, at nu skal han vente, til der kommer et Skib, hvor han kan faa Hyre, før han har Krav paa at komme hjem med det første Skib, der gaar, og faa sin fulde Løn; men hvis der er et Skib, der skal af Sted, og som mangler Folk, saa maa Sømændene tage Hyre og tage hjem med dette, naar det kan ske uden Forsinkelse, saa han kommer hjem hurtigst muligt. Jeg forstaar, at alle Sømandsorganisationer har sluttet sig til det, der er foreslaaet her, og finder det fuldt rimeligt, at man henholder sig til Bestemmelsen i Sømandslovens § 42, og saa mener jeg ogsaa, at vi maa blive ved det, der er foreslaaet.

Jeg er overbevist om, at der med de Instrukser, der er blevet givet, ikke vil ske nogen Misbrug over for Sømændene med Hensyn til dette Spørgsmaal, men at man paa alle Omraader vil tage det videst mulige Hensyn, saa de kan komme hjem paa bedst mulig Maade, og at Sømændene kan